

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Y. R.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2013, čj. MV-4841-5/SO-2013, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2016, čj. 15 A 41/2013 – 41,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2016, čj. 15 A 41/2013 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 3. 2013, čj. MV-4841-5/SO-2013 zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 11. 2012, čj. OAM-3629-14/TP-2012, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ten rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, čj. 15 A 41/2013 - 41, zrušil rozhodnutí žalované i prvostupňového správního orgánu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávné aplikaci § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Namítla nezákonnost rozsudku krajského soudu, kterou spatřovala v nesprávném výkladu § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že pro zachování nepřetržitosti pobytu lze prominout nepřítomnost cizince na území republiky ze závažných důvodů opakovaně, není-li delší než 12 měsíců. Naopak měla za to, že z § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců plyne, že v průběhu rozhodného období 5 let předcházejících žádosti o povolení k trvalému pobytu, lze zohlednit pouze jedno takové období nepřítomnosti cizince na území republiky. To stěžovatelka dovozuje z jazykového výkladu sporného ustanovení, v němž je užito jednotné číslo. Tedy nepřítomnost pobytu cizince na území republiky, má-li být zachována nepřetržitost doby jeho pobytu, lze ze závažných důvodů zohlednit pouze jedinkrát za dobu 5 let nepřetržitého pobytu, který je pro udělení povolení k trvalému pobytu vyžadován podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[5] Výklad předestřený krajským soudem je podle stěžovatelky v rozporu s účelem povolení trvalému pobytu, neboť cizinec by v takovém případě nemusel na území republiky v posuzovaném období 5 let před podáním žádosti fakticky pobývat, pokud by k tomu měl závažné důvody. Stěží by potom bylo možno dojít k závěru, že se v zemi usídlil. Právě k tomu však požadavek nepřetržitého pětiletého pobytu směřuje, což vyplývá z bodu 6 odůvodnění směrnice č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice“).

[6] Stěžovatelka měla za to, že v důsledku nesprávného výkladu § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců krajský soud nesprávně dovodil, že při posouzení doby trvání nepřetržitého pobytu cizince na území republiky je třeba se zabývat i dobou hlouběji v minulosti, než jen dobou 5 let bezprostředně předcházejících podání žádosti o povolení k trvalému pobytu.

[7] Stěžovatelka proto navrhla rozsudek krajského soudu jako nezákonný zrušit a současně navrhla, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek s ohledem na skutečnost, že má podle napadeného rozsudku povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč. Výkon tohoto rozhodnutí by pro stěžovatelku znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a přiznání odkladného účinku není ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je ekonomická efektivita řízení, resp. nepřijatelná finanční zátěž správního orgánu, bude-li stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti úspěšná.

IV.

[8] Žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout. Souhlasí s výkladem § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců, jak je provedl krajský soud. Má za to, že v jeho případě nemůže být pochyb o závažnosti důvodů nepřítomnosti na území republiky, neboť byly doloženy lékařskými zprávami. Žalobce tedy splnil podmínku, že byl v některých případech na území republiky nepřítomen ze závažných důvodů, ale také podmínku nepřetržitosti pobytu na území po dobu pěti let.

[9] K návrhu na odkladný účinek žalobce uvedl, že se jedná o výjimečný institut, jehož by mělo být využito pouze k tomu, aby se předešlo vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelce. Tato podmínka není splněna, je-li navrhován odkladný účinek kasační stížnosti z důvodu, že podle napadeného rozsudku je stěžovatelka povinna nahradit žalobci náklady řízení. Jejich zaplacení pro stěžovatelku výraznou újmu nepředstavuje. Žalobce proto navrhuje nepřiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Mezi účastníky řízení je sporný výklad § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců. V důsledku toho je sporné, zda žalobce splnil zákonnou podmínku nepřetržitosti pobytu na území republiky po dobu 5 let před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve rekapituluje pro věc podstatné skutečnosti, jež vyplývají ze správního spisu. Žalobce podal dne 14. 3. 2012 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, kde oprávněně pobývá od 16. 3. 2005. Ke dni podání žádosti doba jeho pobytu na území České republiky činila více než 7 let a 7 měsíců. Ze záznamů v cestovním dokladu žalobce vyplynulo, že v průběhu této doby ve 14 případech území republiky dočasně opustil. Doba nepřítomnosti v žádném z těchto případů nebyla delší než 6 měsíců. Celková doba nepřítomnosti žalobce na území činila 566 dnů. Ve dvou z těchto případů nepřítomnosti pobýval žalobce mimo území republiky ze zdravotních důvodů. V prvním případě byla důvodem nepřítomnosti v době od 15. 9. 2007 do 23. 2. 2008 (164 dnů) zlomenina pravého předloktí, jak se podává z lékařského potvrzení č. 167. Ve druhém případě byl žalobce nepřítomen na území v době od 14. 12. 2009 do 6. 3. 2010 (83 dnů) pro oboustranný ensudativní zánět pohrudnice, jak plyne z potvrzení lékaře č. 217.

[14] Na základě uvedených skutkových okolností případu správní orgán prvního stupně dovodil, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Prokázané doby nepřítomnosti žalobce na území republiky jednotlivě nebyly delší než 6 měsíců, avšak v součtu překročily zákonem stanovenou dobu 10 měsíců. Proto došlo k přerušení doby nepřetržitého pobytu. Ani za předpokladu, že by ve smyslu § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců dvě prokázané doby nepřítomnosti ze zdravotních důvodů v celkové délce 247 dnů (164 dnů + 83 dnů) správní orgán prvního stupně nezapočetl do celkové doby nepřítomnosti žalobce na území republiky a odečetl je od celkové doby nepřítomnosti, přesto by doba, po kterou žalobce nepobýval na území republiky, přesahovala 10 měsíců. Činila by totiž 319 dnů nepřítomnosti (566 dnů – 247 dnů).

[15] Žalovaná, která prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila, ve svém rozhodnutí vyslovila, že při posouzení doby nepřetržitého pobytu žalobce na území republiky lze zohlednit pouze jedno období jeho nepřítomnosti ze závažných důvodů. Přesto byl závěr rozhodnutí žalované shodný s prvostupňovým rozhodnutím. Podmínka trvání nepřetržitého pobytu v délce 5 let předcházejících podání žádosti nebyla totiž v případě žalobce splněna.

[16] Krajský soud nepovažoval výklad § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců, jak jej předestřela stěžovatelka, za správný. Vyslovil, že nepřítomnost žadatele o povolení k trvalému pobytu, která není delší než 12 po sobě jdoucích měsíců a která je vyvolána závažnými důvody na jeho straně, může být v průběhu doby trvání pobytu opakovaná, nikoliv jen jediná. Do doby pobytu se sice nezapočítává, ale nepřerušuje její běh.

[17] Právní úprava obsažená v § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců předvídá možnost, že cizinec bude nucen dočasně území republiky přechodně opustit. Proto jednak stanoví určité časové úseky, které jsou bez ohledu na důvod nepřítomnosti cizince na území započteny do doby nepřetržitého pobytu. Jednotlivá doba nepřítomnosti nesmí přesáhnout 6 po sobě jdoucích měsíců a v souhrnu nesmí veškeré tyto doby přesáhnout 10 měsíců. Současně však zákonodárce ve smyslu bodu 6 odůvodnění směrnice a jejího čl. 4 odst. 3 druhým pododstavcem zakotvuje v § 68 odst. 3 větě poslední zákona o pobytu cizinců možnost opustit území státu na přechodnou

dobu (ne delší než 12 po sobě jdoucích měsíců), jsou-li proto na straně cizince závažné důvody. Tato přechodná doba se do doby nepřetržitého pobytu nezapočítává. Nepůsobí však přetržení doby pobytu na území.

[18] V nyní posuzované věci není vůbec rozhodné, zda lze nepřítomnost cizince na území republiky ze závažných důvodů zohlednit pouze v jediném případě v průběhu doby nepřetržitého pobytu, jak dovozuje stěžovatelka, nebo i opakovaně, jak vyložil krajský soud. I kdyby totiž byl správný výklad § 68 odst. 3 věty poslední zákona o pobytu cizinců, jak jej předestřel v napadeném rozsudku krajský soud, přesto by výsledek správního řízení nebyl odlišný. Povolení k trvalému pobytu by správní orgány nemohly žalobci vydat.

[19] Krajský soud totiž přehlédl, že již prvostupňový správní orgán se při posouzení splnění podmínek podle § 68 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců zabýval tím, zda by podmínka nepřetržitosti pobytu byla splněna, pokud by ve prospěch žalobce zohlednil obě prokázané doby nepřítomnosti ze zdravotních důvodů o celkové délce 247 dnů. Právě k tomu směřoval výklad sporného ustanovení provedený krajským soudem. Správní orgán prvního stupně přitom dospěl k závěru, že i kdyby nezapočítal dvě prokázané nepřítomnosti žalobce na území ze zdravotních důvodů do doby jeho pobytu a odečetl je od ostatních (neodůvodněných) dob jeho nepřítomnosti, přesto by žalobce nesplňoval podmínku, že jednotlivá období jeho nepřítomnosti nepřesahují v souhrnu 10 měsíců. Činily totiž 319 dnů (566 dnů – 247 dnů). Proto došlo k přerušení doby trvalého pobytu žalobce na území republiky. Žalobce v důsledku toho nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu po dobu 5 let před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu.

[20] Z výše uvedeného plyne, že krajský soud, nehledě na výklad § 68 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců, dospěl k nesprávnému závěru, dovodil-li nezákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatelky. Naproti tomu, i kdyby výklad sporného ustanovení podaný stěžovatelkou byl nesprávný, nezpůsobil by nezákonnost jejího rozhodnutí. Správní orgány nemohly v nyní posuzované věci rozhodnout jinak, než žalobcovu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnout.

VI.

[21] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a rozsudek krajského soudu je nezákonný. Proto jej Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem, vysloveným v tomto rozsudku Nejvyšším správním soudem. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s.

[22] Jelikož Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti, nerozhodoval již o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť to považoval za nadbytečné.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu